

SAHİP OLDUKLARININ KİYMETİNİ BİLMEYENLERİN PİŞMANLIKLARI:

1-Seminer için Gittiğim bir cezaevinde oğlunu öldürmekten dolayı yatan bir baba ile karşılaştım. Bir babanın kendi canından biri olan evladını öldürmesi, merakımı çektiği için seminer sonu müdür beyden izin alarak evlat katili baba ile görüştüğümde nutkum tutuldu. “Hocam benim dört tane kızım vardı. Yatıp kalkıp “ Allah’ım bana bir oğul ver, nasıl olursa olsun” diye duada bulundum. Rabbim de duamı kabul ederek 5. Çocuğum oğlan olarak doğdu. Hocam oğlum olduğunda ne kadar sevindiğimi anlatamam. Sanki dünya benim olmuştu. Oğlumun her çocuk gibi sevimli bir çocukluğu vardı. Sevdik, el bebek, gül bebek, bir dediğini iki yapmadan büyüttük, Ama ne zaman ki, ilkokuldan sonra ortaokula başladı. Çocukta bir takım değişiklikler başladı. Değişiklik dediysem sigara içmeye başladı. Annesi, her ne kadar tepki gösterdiyse de, ben de o yaşlarda arkadaşlarımın teşvikiyle sigara içtiğim için ‘ gelir geçer ‘ diye üzerinde durmadım. Liseye geçtiğinde sigara, uyuşturucuya dönüşmüş maalesef bunu başlangıçta anlayamadım. Zira oğluma olan sevgim gözlerimi körleştirdi. Ona hiçbir yanlış alışkanlığı yakıştıramıyordum. Maalesef uyuşturucu konusu devam etti. Tedaviye de hiç yanaşmıyordu. Artık cebimizin bereketi kalmadı. Cüzdanımızda ne varsa alıyordu. Cebimize para koyamaz hale geldik. Bir gün eve geldiğimde eşimi yani annesini “ Parayı nereye saklıyorsunuz söyle ‘ diye, annesini döverken görünce kendimi kaybettim. Yanımda olan tabancamı ateşleyerek eşimin üzerine yığıldı kaldı. İşte evlat katili olarak buradayım hocam. Benim bu durumumu yaz ki Rabbimizden evlat da olsa her şeyin hayırlısını istesinler..”

2- Oğlunu okutmak için her türlü imkana sahip olan bir öğrenci velim vardı. Öğrencimiz olan oğlu lisemizi ite kalka bitirdi. Tabi üniversiteyi kazamandı. Velimizin imkânı olduğu için özel bir üniversitenin önemli olmayan bir bölümüne kaydını yaptırdı. Oğlu: “ Baba ben pişmanım, Bu sene çok çalışıp, gelecek sene çok iyi bir üniversite kazanmak için bu sene iyi bir dershaneye giderek imtihana hazırlanmak istiyorum.” diyerek babasından

astronomik dersane parası ister. Babası bu fedakârlığa da katlanır. Bir taraftan hem üniversite harcını, hem de dersane parasını yatırır. Ama ertesi sene sonuç sıfır. Babası, çocuğunun okuduğu ilin üniversitesini, ve sözünü ettiği dershaneyi ziyaret eder. Baba bir de ne görsün, oğlu okuduğu ne üniversitenin, ne de dershanenin yanından bile geçmemiş. Edindiği yanlış arkadaşlar sayesinde öyle bir bataklığın içine düşmüş ki oradan artık çıkması mümkün değil. Bataklık da öyle değil mi? Ayağını kaptır çıkacağım derken debelendikçe içine sürüklenirsin. Adam gözyaşları içinde “ Oğlumun ölüm haberini getirene ödül vereceğim” diye ağlayarak dert yanışını hiç unutmam. Allah hiçbir babayı bu duruma düşürmesin

3-“Allahım hayırsız ekmek verme!”

Vakti zamanında nafakasını sırtında ağır yük taşıyarak kazanan hamalın biri namazlarında daima “Yâ Rabbî, bana ne vereceksen hayırlısını ver, bir ekmek de olsa hayırlısından ihsan eyle” diye dua ediyormuş. Adamın hep aynı duayı tekrarlaması, cami cemaatinden diğerlerinin dikkatini çekmiş. Nihayet biri, bir gün sormadan edememiş;

“Kardeşim, sen her namazdan sonra duada sesli sesli; Yâ Rabbi, bana ne vereceksen hayırlısını ver, bir ekmek de olsa yine hayırlısından ihsan eyle, diye yalvarıyorsun. Ekmeğin hayırsızı da mı olur ki?”

Hamal; “Birader, benim başıma geleni bir bilsen sen de aynı duayı tekrarlamaktan kendini alamazsın” deyince yanındakiler iyice meraklanmışlar:

-Neymiş başına gelen, anlat da biz de duyalım.

Hamal, “bakın, başıma ne geldi” diyerek başlamış anlatmaya:

-Ben ekmeğini sırtındaki ağır yüklerin altında inleyerek kazanan bir insanım. Bir gün yine bir yokuş yukarı sırtımda ağır yüklerle çıkarken fena hâlde yorulduğumdan sırtımdaki yükü yere indirdim. Alnımdan damlayan terleri silerken içimden bir feryat koptu, dedim ki;

“Yâ Rabbi, yediğim ekmeği bana ne kadar da zor veriyorsun. Ne olur, ekmeğimi şöyle oturduğum yerden kazanmayı ihsan eylesen de, böyle kan ter içinde kalmasam...”

Tam bu dua ağızımdan çıkar çıkmaz, birden karşımda iki kişinin sille tokat dövüştüklerini gördüm. Dayanamadım, aralarına girip ayırırken birinden yediğim bir yumrukla yüzüm kan revan içinde kaldı, işte o sırada gelen polisler, beni de kavgacılarından biri zannederek doğruca hapse attılar. Mahkemeye çıkıncaya kadar yattığım hapiste her gün bana ekmeğ veriliyordu. Sırtüstü yattığım yerde ayağıma gelen bu ekmeği sıkıntı ve üzüntüden yiyemiyordum. Kendi kendime diyordum ki: İşte ne sırtında yük taşıyorsun, ne de alnından öyle soğuk terler akıyor. Sana oturduğun yerde bedavadan gelen ekmeğ. Zevkle yesen ya... Ne var ki, dışarıda çalışarak alın teriyle kazandığım o ekmeğ, hapiste ayağıma gelen bu bedava ekmeğten çok daha huzur verici ve lezzetliydi. O zaman anladım ki, ben yanlış dua etmişim. Oturduğum yerden bir ekmeğ ver demişim, ama hayırlısından ver dememişim. İşte o günden bu yana dualarımda isteğimi değıştirdim. Rabbimden zahmetli de olsa hayırlısını, huzurlusunu vermesini niyaz ediyorum...

:“Bir müsibet bin nasihatten evladır.” www.kadirkeskin.net